

propierea lui, lăssând un gol împregiurul scaunului unde şeduse.

Acesta e momentul când consolul, dând curs liber indignaţiunii sale, îi adressò următoarea oraţiune cunoscută sub numele de *Prima Catilinară*. Catilina îi respunse prin câteva cuvinte, la început ipocrite şi supplicante, ér către fine ameninţătoare ; apoi eşi furios, se dusse a casă, şi chîar în acé nópte, profitând de obscuritate, eşi din Roma şi se dusse la Malliu ce 'l astepta la Fesule cu ostirile ce preparasse.¹

I. Tóte proiectele şi măsurile luate de Catilina suntú cunoscute ; de mai tráesce, acésta o datoresce numai indulgenţei consolului.

II. Cicerone n'a usat ánehé de puterea illimitată cu care era investit de duezeci zile ; cu tóte acestea vigenţa sa îl urmăresce pas cu pas.

III. Consolul scie tóte, a prevézut tóte, a prezis tóte.

IV. Arrétá întîlnirea nocturnă a coujuraţilor la senatorul Leca ; le spune ce aú vorbit, ce aú decis. Desfide pe Catilina a'l desminţi.

V. Retragă-se Catilina cu complici sêi din urbe ; încete de a mai pune patria sa în pericol ; plece în esiliú.

VI. Ce mulţumire mai póte affa el într'un oraşú, unde toţi cetăţeni se temú de dênsul şi 'l dispreţuescú ?

VII. Senatul 'i a manifestat prin taciturnitatea sa dispreţul şi orrórea ce are pentru dênsul ; astéptá óre a'i

1). In curénd va apare Conjuraţiunea lui Catilina de Sallustiú, în care se póte vedea în pe larg câte nu se potú spune aci în prescurt. Multe chîar din notele acestei a dua ediţiuni potú servi la mai buna înţelegere a Catilinarelor lui Cicerone.